

Blåkorn

Digte

Carsten Ploug Olsen

—

Pathei Mathos

Gylden kerne
Af kroppens gamle rustne brønd
Tænk ikke på glimmer og spot
Tænk

—

Plovskær
Sættes i jord
Gør den frugtbar

Sol
Smelter is
Bliver tåre

Knyttet næve
Foldes ud
Til kærtegn

—

Gyldenhjerte
Kilden rinder klar
Fra tinde nedbølge lyset
Indfolde tanke og vilje
Som hænder til bøn

—

Skrig
Når hjerter kastes
Mod sten og kulde

Blåkorn
Stemmer ryg mod asfalt
Fremspirer sin lunge

Hænder
Former verden
I sit billede

Øjne
Der ser alt
Øjne
Der vender sig bort

—

Fortvivlelse

Det brudte menneske
Tanke foldes om død
Og verden drejer
Af led

—

Begyndelsen
Tanke og vilje rækker
Hænder mod hinanden
Gud slutter ånden med træets
Langsomhed og styrke
Og alt begynder
Påny

—

Ånden
Et landskab, ansigt
Der langsomt hæves, tegnes
I tidens strømmende æter
Sådan er du

—

År
Bøjer kroppen
Retter ånden
Sorg
Stiller spørgsmål
Om liv
Glæde
Giver et svar
Et liv

—

Livet
Siger depressionen:
I første halvdel
Klæder vi os på
I sidste halvdel
Aflæder livet os igen
Pjalt for pjalt
Det hvormed vi søger
At dække
At vi fødes, lever, dør
Nøgne

Rosa mundi

Uimodståeligt står du bøjet
I tanker eller ingen eller alle
I regnen i haven i gummistøvler
Måske efter mange års ægteskab
Død indånder du og udånder liv
Din røde lunge lyser mod dagens grå
Det er simpelthen sådan det skal være
Sådan og ikke anderledes

Kun sådan

—

Somnium Dei

På stranden i skumring i storm står adelsmænd
De ser på et skib i havsnød luften er fuld af skrig
Fra druknende skal de vende sig bort eller svømme
I det iskolde vand måske trækkes i dybet hvordan
Kan de andet end svømme hvordan kan de ellers
Leve på gylden node hvordan kan de ellers leve
Men det er dybere de må finde stormens kilde
Vende storm til havblik som freden i deres indre
Bittert lærer de stormens sprog og magt og byrde
Bittert lærer de hvad det vil sige ingen fred og hvile
Hvert frø de sænker i jorden fra hjemmet kaster
Stormen sig mod med væld for at tilintetgøre
Langt fra alle spirer og lever mange bortfejtes og dør
Men: Hvilke glæder har de ellers så længe skrigene
Fra de druknende genlyder for deres øren og
Hvilke glæder så længe stormen raser og hylér
Og truer med at rykke de druknende fra den
Almægtiges hånd

Pax hominibus

Fra ukendt højde dog nær indlys fredsånd hvor mennesker går
Lad i deres fodspor grønlov og ikke brand opspire strø med mild hånd
Barmhjertigheds kerne over mark og vej og by lad mennesker indføle
I dybeste mørkes lidelse og gentænde lys i falden højhed tænd kærligheds
Flamme hvor kærlighed ikke er men skal genkomme lad urolige vand synke
Til fred og genspejle den højhed mennesker er født til lad os kende Navnet
Lad os kende Nøglen

Første billede

Fordi han ikke ejer tro
Eller fordi tro er ligegyldig
Må han stå i dræbende sol
Ved klippen og selv kaste den
I havet sten for sten
Sten for sten som han udhugger
Med den tunge hammer
Den tunge hammer som han svinger
Igen og igen og knap kan løfte
For tørst og svaghed i den dræbende sol
Sveden løber ham i øjnene og svier
Og han forbander bjergets skaber
Forbander den dag han blev født
Velsigner den dag han skal dø
Græd når barnet fødes, syng når det dør!

Andet billede

I skovens dybe skygge
Hjorten springer for jægeren
Den lærer at sky ham eller dør
Den søger kilden i skovens indre
Men jægeren kender den også

Der venter han
Der venter han tålmodigt
Når hjorten ikke længere kan udholde tørsten
Og må drikke koste hvad det vil
Så vover den sig frem
Ængsteligt ser den sig om til alle sider
Er jægeren der nu?
Er jægeren der endnu?
Den vover det knap men den må
Da synger pilen fra strengen i flugt gennem skygger
Til den rammer hjortens hjerte
Og den segner af pludselig smerte
Bliver et med skovens tiltagende skygge

Tredje billede

På havet i storm
Han har opgivet at sørge for sejl og rig og ror og liv
Alt det vand
Og intet sted at slukke tørsten
Nu tumles han sanseløst rundt
Kastes rundt af vind og sø og indre uro og dødsangst
Tørsten er det mindste
Smerten det største
Hvorfor begav han sig afsted?
Han husker det ikke
Føler kun søbjergenes vilde hamren mod skroget
Som ville de tilhamre hans kiste
Begrave ham uforberedt på døden
På dette helvedeshavs bund i uindviet grund
Så ser han den
Denne bølge klarer jeg ikke!
Sekundet før han dør folder han hænderne
Men han har glemt ordene og deres mening
Gud!
Skriger han til mørket
Der vælder ind over skib og liv og tanke
Gud! Åh, Gud!

Note: Flere af digtene i denne samling er også offentliggjort på Facebook; her dog i tilpasset form